

CINE NE MANIPULEAZĂ

Manipularea a ajuns aproape o obsesie. Citim pe jumătate, ne privim neâncrezător și tresărim întrebându-ne: Nu cumva suntem manipulați? Și ne pierdem în presupuneri ca să stabilim de cine. Mulți își simplifică însă existența, răspunzând, chiar fără să clipească: cum de cine? De guvern! Mai ales că nu le este prea clar ce poate să însemne acest lucru – manipularea. Deși pe buzele tuturor celor care își fac din opoziție o pavăză împotriva unor eventuale acuzații, termenul care are un înțeles aproximativ pentru cei care îl folosesc frecvent. Un exemplu: se susține că vechiul sistem, abolit în decembrie, ne manipula. O greșală de fond, pentru că nu orice sistem are resurse pentru manipulare, adică destulă inteligență încorporată în instituțiile componente și credit popular suficient.

În literatura de specialitate, noțiunea de manipulare înseamnă antrenarea, prin mijloace de influență psihică, a unui grup uman, a unei comunități sau mase de oameni la acțiuni al căror scop aparține unei voințe străine de interesele lor – accesibile prin cunoaștere sau experiență – iar motivația participării la astfel de acțiuni se formează pe baza unor mituri, prejudecăți sau convingeri prodece pe căi iraționale. Or, orice om avizat știe că vechiul regim era incapabil de asemenea performanțe, de aceea a instituit represiunea ideologică directă dusă până la genocid spiritual.

Și totuși, la manipulare de masă nu poate recurge decât o forță puternică, mai ales prin coerența activităților pe care le inițiază. Deci cel mai plauzibil factor ar fi tot guvernul. Dar guvernul nostru este unul provizoriu, influența lui este slabă, ca să nu mai vorbim despre componența sa eterogenă și nu numai...Și atunci, cine ne manipulează, dacă nu chiar inovarea termenului nu este o manipulare? Și chiar este.

Când ni se strigă: „Sunteți manipulați!” de către o personalitate influentă ca d-na Cornea, de pildă, tresărim și o undă de îndoială reverberează în creierul nostru, tulburându-ne raționamentele. Amintiți-vă că acest strigăt a fost și semnalul unei campanii de „descoperire” a manipulării în orice act, oricât de timid al guvernului. Greșește un membru al guvernului, suntem manipulați;

Îndrăznește domnul Iliescu să-și exprime o opinie, suntem manipulați; are vreo emisiune televiziunea, suntem manipulați. Ba, până și evenimentele au ajuns să fie, prin Dumnezeu știe ce resorturi, manipulate (vezi declarația domnului Câmpeanu: „evenimentel de la Tîrgu Mureș au fost manipulate”). La ce să mai cauți explicații, ce să mai ceri informații când e la mintea cocoșului că suntem manipulați. Numai demonstrații de duminică nu sunt niciodată manipulați. Pentru că ei sunt „vaccinați”. De cine, dacă nu de adevărații maștri ai manipulării? Ei știu bine cine manipulează, așa că sunt imuni. Dar noi, bieții necunoscători, ne dăm de ceasul morții, încercând să ne lămurim cine ne manipulează. În vreme ce pentru presa de import

Nicolae

Lotreanu

(AZI, 20.04.1990)

AZI (15.06.1990, p. 1)

Stelian MOȚIU

VOCEA ABJECTĂ A VIOLENȚEI

Mărturisesc sentimentul, imposibil de reprimat, al unei vinovății față de opinia publică românească. De mai multă vreme pe adresa redacției au sosit semnale îndeajuns de edificatoare cu privire la extinderea, accentuarea tendințelor de **implantare a unor structuri de sorginte legionară** în țară. Am considerat aceste semnale ca fiind expresia unei anume îngrijorări rezultate din agresivitatea verbală a ziarelor **de extremă dreaptă**, a mitingiștilor **stipendiați cu bacnote provenite de aiurea**. Că m-am înșelat și că ne-am înșelat în estimarea dimensiunilor reale ale acestui fenomen de o nocivitate îngrijorătoare o demonstrează, fără putință de tăgadă, fenomenele la care am fost nevoiți să asistăm cu consternare în aceste zile. Pentru exemplificare aș prezenta cititorilor noștri doar unul dintre acele semnale care ne-ar fi obligat – și care ne obligă pentru viitor – la un pas de vigilență: este vorba de un interviu publicat în săptămânalul maghiar „Magyarország” nr. 17/1990:

Eroul principal al discuției pe care o redăm în continuare nu a fost dispus să renunțe la incognito-ul său. Dintr-o servietă a scos patru pașapoarte: care erau de culori și mărimi diferite. Mi-a întins unul din ele: fusese emis în **Republica Dominicană** pe numele Traian Țigaran. Cine ar putea ști dacă era un pașaport adevărat sau fals? În acest caz, desigur, conta nu atât persoana cât ceea ce a afirmat, lucruri care se vor bucura, probabil, de interes în Ungaria.

„Cine sunteți dv. în realitate și cu ce scopuri ați venit în România?”

Fiind unul dintre conducătorii organizației Garda de Fier care activează în sudul Franței, studiez posibilitățile reînnoirii activității noastre în România. Îmi reactivez vechile legături și mă străduiesc să realizez altele noi.

Ați putea să ne spuneți ceva despre viața dv?

M-am născut în 1925 la Iași. În 1941 – elev fiind – m-am alăturat Gărzii de Fier, cu puțin înainte ca această organizație să fie interzisă. În pofida represaliilor și prigonirilor brutale, ne-am continuat activitatea și în ilegalitate. Mii de militanți de-ai noștri au fost sau înrolați în armată și trimiși pe front. Am fost arestat și eu. M-am eliberat abia în anul 1945, la sfârșitul războiului. După alegerile din 1946 și după venirea la putere a comuniștilor, a început din nou prigoana noastră. Cei care nu au reușit să se refugieze în

străinătate, au fost deportați în lagărele de muncă forțată, în saline sau în „lagărele malariei” din Delta Dunării, aproximativ 30.000 persoane. Ultimii legionari – din cei care au mai supraviețuit – au fost eliberați la începutul anilor 80. Eu, după ce am reușit să mă ascund timp de 14 luni, am trecut în 1949 granița în Iugoslavia, ajungând în Italia, apoi în Franța. M-am înscris în Legiunea Străină și foarte curând, împreună cu alți membrii ai Gărzii de Fier am luptat umăr la umăr cu cei din **SS**, în Indochina, împotriva Vietcongului. Am participat la expediția de la Suez din 1956, a urmat apoi Algeria. În 1960, am dezertat din Legiunea Străină și am intrat în OAS, în rândul armatei secrete a coloniștilor francezi care au luptat împotriva independenței Algeriei. După înfrângerea noastră m-am refugiat în Spania și doar după amnistia din 1963 m-am întors în Franța. M-am stabilit la Nisa, unde locuiesc și în prezent.

În prezent în care țări vă desfășurați activitatea?

În calitate de societate culturală noi desfășurăm o vie activitate în cercurile emigrației române: în Franța, Spania, Italia, RFG, Republica Sud Africană, SUA, Brazilia, Argentina, Australia. Edităm peste zece ziare, printre care organul de presă românească cel mai citit în străinătate, ziarul „**Cuvântul Românesc**”, care apare în Canada, dar avem și o importantă activitate editorială. Avem de unde alege, având în vedere că cei mai de seamă intelectuali români din perioada interbelică au sporit, dacă nu numărul organizației noastre, atunci cel puțin ai simpatizanților noștri. Este suficient să amintesc aici pe cei mai de seamă reprezentanți ai școlii de filozofie: Constantin Noica, Nae Ionescu, Mircea Vulcănescu, iar dintre scriitori pe Vintilă Horea.

În ce stadiu se află organizarea dv. în interiorul României de azi?

Așa cum am mai amintit, suntem la primii pași. Încă nu am decis dacă vom începe reorganizarea în mod deschis, la lumina zilei... [...].”